

Neked pap az apád, *kérdezte a szünetben az egyik tizenkettedikes srác*

Neked pap az apád, kérdezte a szünetben az egyik tizenkettedikes srác. Lelkész, feleltem. Akkor hogyhogy cigizel? Hát így, vágtam vissza és próbáltam nem magamra venni a dolgot. Éppen a parkban voltunk, nagyszünet volt, és mindenki cigizett. Aztán mosod a fogad a budiban, mi, mielőtt hazamész, hogy ne érezzék, apád odatesz, hogy meggyónjad a bűneid, hogy ne juss pokolra, mi, mondta és összeröhögött a többiekkel. A reformátusok nem gyónnak, feleltem. Ja, bocs, én nem tudom ezeket a vallásokat. Semmi baj, máskor fogd be a szád, mondtam. Jaj, bocsánat, nem tudtam, hogy te ilyen apáca vagy, akinek nem lehet semmit mondani. Megint felröhögtek. Nem vagyok apáca, te fasz, dühödtem fel. Fasz, mi? Lefaszoztál, te kis szűzkurva? Apád mit szólna, mi? Megmondaná, hogy milyen kis picna lánya van, hogy így beszél, mi. A torkomat szorította a sírás. Hagyd abba, mondtam. Mit hagyjak abba, nem csináltam semmit, már viccelődni se lehet, milyen sértődős vagy. Akkor a nagy tehetetlenségben hirtelen felemltem a kezem, hogy megpofozzam, de még a levegőben elkapta, kicsavarta, és lenyomott a földre. Bazmeg, ne éj hozzám, érted. Menjél apucihoz árulkodni, majd megmutatja, hogy hogy' térdelj le imádkozni a szűzmáriája elé. Röhögött, majd elkezdte ringatni a segét a pofámba, mire fogtam a cigimet, és belenyomtam a tőkébe. Felordított, és a mellkasomtól fogva az aszfaltba baszott. A röhögés abbamaradt, csak én bögttem halkán és gurgulázva a földön. Hülye fasz, menj a picsába, mondtam aztán végre, és nem bírtam abahagyni a bögést. Egy kis ideig ügyetlenül álldogált mindenki, a röhögő közönség halkán noszogatta a srácot, hogy kérjen bocsánatot, ez mégiscsak túlzás volt. Odajött hozzám az egyik osztálytársam, és megölelt. Menjetez mind a picsába, mondtam, felálltam, és otthagytam őket. Felmentem az osztályba, összeszedtem a cuccaimat, és hazamentem. Anyám éppen otthon volt. Nézte a vörösrre sírt arcomat. Mi történt, hogyhogy ilyen korán hazajöttél? Semmi, mondtam, és bementem a szobámba. Tudtam, hogy utánam fog jönni, és addig nem hagy békén, ameddig nem mondom el, hogy mi a baj, úgyhogy megpróbáltam kitalálni egy olyan változatot, amit el tudok mondani neki. A cigit nem mondhatom el. Valószínűleg úgyis tudják, de akkor sem jó ötlet. Azt, hogy szívattak az apám miatt, azt elmondhatom, de erre nem tudna mit mondani azon kívül, hogy nem kell ezzel foglalkozni, és ha tudom, kerüljem az ilyen buta embereket. Ezt pedig egyébként magamtól is jól tudtam. A faszszopós jelenetet pedig végképp nem mondhatom el, főleg azt nem, hogy milyen kontextusban és hogyan történt. Ettől kiakadna anyám. Fogalma sincs, gondoltam, és megint elkezdtem bögni. Anyám meghallotta, bejött a szobámba, és meg-

állt az ajtóban. Aggódva nézett rám, nem tudta, hogy mit mondjon. Mi történt, szólalt meg csendesen egy idő után. Én az arcomat a paplanba temetve zokogtam. Puha volt és meleg és illatos, pont a tegnap este cseréltem le. Be szerettem volna azonnal bújni alá, és aludni, elfelejteni ezt a borzasztó napot. Mi történt, ismételte meg a kérdést. A hangja olyan volt, mintha tudná, mintha mélyen valahol tudná, hogy mi történt. Semmi, semmi, mondtam, és lassan abbahagytam a sírást. Akkor leült az ágyam szélére. Ledobtam a nadrágom és a cipőm, és bebújtam a paplan alá. Majd elmondom később. Megsimogatta az arcom. Még egy ideig ott ült, mint aki nem tudja, hogy mit csináljon. Majd elmondom később, jó? Ismételte meg. Jó, mondta csendben, és kiment a szobámból. Behúzó a sötétítőt, jó, mondta még. Köszí, feleltem. A szoba elsötétült, anyám halk léptekkel kiment, és puhán behúzta maga után az ajtót. Estig aludtam. Este apám hangjára ébredtem fel. Kintről hallottam, ahogy anyámmal beszélget. Mi történt, kérdezte. Nagyon sírt, aztán azt mondta, hogy aludni akar, és hogy majd később elmondja, válaszolt anyám. Azóta alszik. Apám lépteit hallottam, ahogy ütemesen recsegett alatta az öreg padló. Sss, mondta anyám, gyere, ne ébresszük fel. Akkor elhaltak a léptek, eltávolodtak a hangok, valaki leoltotta a nappaliban a villanyt, és az egész házban sötét lett. Hány óra lehet, jutott eszembe, és megpróbáltam visszaemlékezni rá, hogy hova tettem a mobilomat. Aztán arra gondoltam, hogy nem akarok sajnálkozó sms-eket olvasni, úgyhogy a másik oldalra fordultam, és aludtam tovább.

Anyámnak mondom, *hogy tízest kaptam magyarból* *a félévi dolgozatra*

Anyámnak mondom, hogy tízest kaptam magyarból a félévi dolgozatra. Bólogat, és mosogat tovább. Mindjárt lesz ebéd. Bólogatok én is, kezemben az ellenőrző, meg szeretném kérni, hogy írja alá, de nem merem. Valamiért dühös, olyan dühösen mosogat, ilyenkor jobb hozzá se szólni. Már mennék is el, remeg a kezemben a kinyitott füzetecske, anyám megszólal. Hát, hogyne kaptál volna tízest, persze hogy azt kaptál, mert ügyes vagy. Igen-igen, motyogom. Bemegyek a szobámba, jó? Mondom halkán, és már indulok is, de az ajtóban tétován megállok, mert nem válaszol. Az arcán látom, hogy valamin nagyon gondolkodik. Nem a tízesen, hanem valami máson, talán a munkahelyével kapcsolatos, a forró víz pedig spreckel szanaszéjjel, ahogy nagy csinnadrattával mosogat tovább. Jól van, akkor megyek. Mondom még halkabban, mire rám szól, hogy beszéljek érthetően, mert nem hallja, amit mondok, és akkor megismételem, hogy mennék a szobámba. Menjél, persze, ügyes vagy. Úgyhogy bemegyek a szobámba, leülök az asztalhoz, magam elé teszem az ellenőrzőt, és bámulom a pirossal írt tízest. Nagyon nehéz volt a félévi, mondtam volna anyámnak, ha megkérdezte volna. Senki nem kapott tízest, csak én. Színtiszta tízest kaptam, nem kerekítettet. Volt kilenc-ötven, de az nem ugyanaz. Kilenc-ötven volt a legnagyobb az én tízesem után. Mindenki háborgott, hogy milyen nehéz volt, és hogy milyen szigorúan osztályozott a tanárnéni, és én nem tudtam semmit

mondani, mert az enyém tízes volt. Csak ültem a padban, és boldogan néztem a dolgozatomat, a pipákat a feladatok alatt, és a legvégén a tanárnéni apró piros betűit: nagyon jó, csak így tovább. A tanárnéni nem írta volna, ha nem gondolta, hogy tényleg nagyon jó volt. Amikor bejött a naplóval a hóna alatt az osztályba, és mindenki izgult, mert tudtuk, hogy hozza a kijavított féléviket, akkor rám se nézett, és nagyon féltem, hogy azért nem néz rám, mert nagyon rosszat írtam. Reszketett a kezem, elszorult a torkom, izzadtam és fáztam egyszerre, és megpróbáltam semmire sem gondolni. Valahol legbelül zúgva ordibálta valami a fejemben, hogy tízes, tízes, tízes, de próbáltam elhessegetni, mert azt gondoltam, hogy ez beképzeltség, és ilyenre nem szabadna gondolnom. Úgyhogy aprólékosan végiggondoltam a dolgozat minden részét, főleg a verselemzést, ami a legtöbb pontot ér, megpróbáltam kitalálni, hogy melyik részben mit hibázhattam, hol ronthattam el. Kissé összecsaptam, és át se néztem, mert már nem volt idő, emlékeztem vissza, és számítottam magamban, hogy vajon mennyit vonhatott le. Arra jutottam végül, hogy ha nagyon elrontottam a verselemzést, akkor is olyan hét valamennyi kéne legyen, úgyhogy megpróbáltam erre gondolni. Arra, hogy ha max. nyolcast fogok is kapni, akkor sem kell elkeseredni, mert az is egy jó jegy végül is. Közben valahol mélyen, mintha a kisördög bújt volna belém, mintha anyám hangját hallottam volna, hogy a tiéd tízes lesz, mert te mindig tízest szoktál kapni. Anyámét, aki végre befejezte a mosogatást, és elkezdte főzni az ebédet, hallottam a csapkodást a konyhában, éreztem a paradicsomleves illatát. Jól van, gondoltam, majd aláírja valamikor, és eltettem az ellenőrzőt, benne a piros tízessel, a táskámba. Lefeküdtem keresztbe az ágyra, és arra gondoltam, hogy hátha elvisz majd anyám a cukrászdába broszkucát enni, mint régen, amikor még elemista voltam, mert akkoriban mindig elvitt, ha nagyon ügyes voltam valamiből. Aztán anyám befejezte a főzést, beszólt, hogy menjek enni, és én örültem, hogy paradicsomleves van és másodiknak palacsinta, és reméltem, hogy majd ebéd közben beszélni fogunk a féléviről, mert most már biztosan lenyugodott, és most már biztos meg akarja kérdezni, hogy milyen volt, és akkor hátha elmegyünk a cukrászdába. ■ ■ ■

■ **Adorjáni Panna:** 1990-ben születtem Kolozsvárott, itt végeztem el tizenkét év zeneiskola után a színháztudomány szakot. Jelenleg Budapesten mesteri képzésen folytatom színházi tanulmányaimat. Esszé, kritika, recenzió, rövidpróza műfajokban edzem magam íróilag, rendkívül izgat a popkultúra és a hipermodernség.

